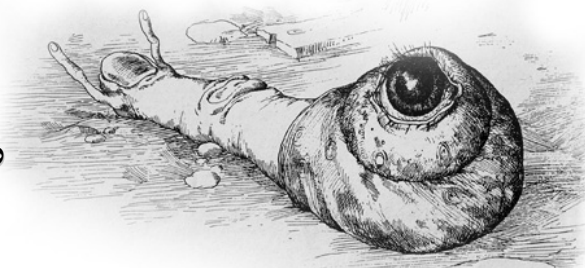

ע' קווירית

פנזון לייזרונים קוויריים, גיליון 21, 18 דלמנזר 2009

מתוך "כיפור"

איפה ראינו קודם את הפרסומת החדשה לתוכנית "ארץ נהדרת"? בין היתר בסרט "כיפור" של עמוס גיתאי. את הסרט פותחת וסוגרת סצנת התעלסות בצבעים, לפני ואחרי שהגיבור מבלה פרק זמן שנדמה כנצח, בחילוץ כושל של פצועים בשדה הקרב. הצבעים בסצנה מתערבבים ומתערבבים עד שכל אחד מהם מאבד את ייחודו, לרגע עוד מבליח אדום דם ואז הכל מסתובב ונמהל לעישה עד שאין רואים דבר מלבד צבע חאקי ובוץ. בין אם זה רפרור מכון או לא, ברור על מי הפרסומת החדשה צוחקת. על גבריות רגישה, עדינה, אחרת, אולי הומואית. ועם זאת, נדיר לראות כ"כ הרבה עירום גברי בחצי דקה. ההקשר הפארודי הוא שמאפשר זאת.

ארז דה דרזר

כל מי שהיה פעם אוטוטיידר יכול היה לשמוח עם נצחוננו של ארז ב"אח הגדול". ארז גבר על אביב, הפופולארי בהרבה בקרב הדיירים, וניצל מהדחה. אלמלא כמה הצהרות שאני מדמה שעולה מהן ניחוח אנטי-ערבי גזעני, הייתי מסמן אותו כפייבוריט האישי שלי לגמר. ארז הוא ללא ספק מלך הסטייל והקוליות של הבית. גם אם יש משהו מעט מלחיץ באובססיה הגופנית שלו לעצמו. בהחלט ייתכן שירכב על גלי האהדה והחמלה הציבורית כנגד היחס המכוער למדיי שהוא מקבל מהדיירים, שנוהגים לרכל עליו בנוכחותו או להצהיל לו פנים ואז להביע גועל כשהוא לא רואה (איילה). עבור הקולות הצפים אתאר את הסיטואציה בה כבש ארז את ליבי שלי: אביב (או אולי היה זה אלירז) השתעשע עם ארז בהמצאת שמות בשפת הסימנים לאנשי הבית, והציע: "סתיו זה ככה [עושה תנועת חיתוך עם היד] כי היא חתכה את הזין". ארז בתגובה הזדקף בתקיפות: "אני לא מוכן לשמוע. אתה לא תדבר עליה ככה". כמה מתבקש מחד וכמה לא מובן מאליו מאידך.

עשיתי עם עצמי ניסוי: האם הייתי מרגיש אותו דבר לגביי שער גיליון "העיר בורוד", לו הופיעו בו זוג לסביות כשהן שעונות ודורכות על פלג גוף תחתון של גבר? אני מניח שהייתי חושב שזו תמונה שמעידה על בעיה של תפיסת הלסביות כמבוססת ונשענת על שנאת גברים, לסביות כמו שסטרייטים עשויים להבין אותה. במקרה שלפנינו נשאר רק לתהות כיצד הוגה התמונה נשאר עיוור לדימוי הצורם והבלתי נעים שעולה ממנה.

לאתר ע' קווירית: www.QueerEyeWorld.org

לעדכונים על גיליונות חדשים ואירועים קשורים הצטרפו:

לקבוצה בפייסבוק: <http://www.facebook.com/group.php?gid=148196341462>

לרשימת התפוצה בדוא"ל: שילחו מייל ל- queereve+subscribe@googlegroups.com

RSS <http://feed43.com/queereve.xml> (תודה ליוד)

צ' בר

D_tv25@hotmail.com

אילוריס: הילפריטר

כפר רותם

סיפור בהמשכים – פרק 3

תקציר הפרקים הקודמים: אחרי שנשבעה לבוס שלה לצאת משם בחזרה בזמן, טל, 28, נוסעת ללוויית אמה של חברת ילדותה, אוריין, במושב הולדתה בו לא ביקרה כעשר שנים. היא פוגשת מחדש את חברי נעוריה, נירה, דודי ותומר ומגלה כי דודי התחרד. ההגעה למושב מביאה אותה להיזכר בקורות אותה ואת חבריה לפני עשר שנים, ב-1997.

עוד החבורה מתאוששת מהופעתו המפתיעה של הקברן החרדי, הוא מרים בזעם את פחית הקולה של טל שהונחה על הקבר. טל נרתעת בבהלה. הוא נועץ בכולם מבט מצמית שנעצר על טל, בעלת הפחית. טל משתנקת. "סליחה!"

החרדי מסיים להעביר את מבטו מזרה האימים על כולם ונפנה משם והולך. דודי מניח ידו על ליבו כמו מי שנבהל עד מוות אבל אז נירה נוגעת בכתפו בחיבה והוא מחייך אליה.

"נאסוף הכל אחר כך אבל, כן?" דודי מביט בדאגה על נירה ותומר שעסוקים גזירת בריסטולים צבעוניים, שגזרים קטנים מהם נופלים ומתערבבים באדמת בית הקברות. "שלא יהיו בעיות בסדר?" נירה משקיפה מרחוק על צלליתו השחורה של החרדי שיושב בבוטקה המואר שבקצה בית הקברות, ומשתפת מבט מזועזע עם דודי: "הבן אדם הזה עושה לי צמרמורת".

טל ואוריין יושבות על האדמה מעט הרחק מהם, מוקפות בקברים הלבנים ומציירות סימאות "עלה והגשם" על הבריסטולים. טל מסיימת את צביעת הסימא ומניחה אותה לייבוש. ממש לצידן נמצאות כמה תלוליות עפר חשופות – קברים טריים. חסרת מעש טל משחקת ומחליקה שוב ושוב את ידיה באדמה הרכה סביבה ומפוררת אותה בין אצבעותיה.

"מה שלום אימא שלך?"

אוריין מחייכת.

"בסדר גמור. כבר כמה זמן. אמרתי לך, אמרו לנו שזה מאחוריה".

טל משיבה חיוך.

"יופי". היא מעט נבוכה כי 'יופי' אינה בדיוק המילה ההולמת אבל אוריין מחייכת. באופק מולן נראים היטב אורות העיר ככוכבים הצבעוניים, מפתים. טל מסתכלת ושוקעת בהם עד שקולה של אוריין מגיע אליה.

"תחשבי שתוך כמה חודשים כולם מתגייסים וכל אחד הולך לדרך שלו. זו כבר בין הפעמים האחרונות שנהיה ככה יחד. זה דיי עצוב כשחושבים על זה. זה לא עצוב?"

טל שואפת קצרות מהמשאף שלה.

"לא. את לא מתה כבר לעזוב פה?"

"לא. מה אני אעשה בלעדייך?"

טל מסתכלת באוריין המביטה בה ולפתע לחייה בוערות כאש, אך בחסות החשיכה אוריין אינה רואה זאת. כשהמבט בינה מתארך היא רק מניחה יד בחיבה על לחיה של טל הנבוכה וזו ממחרת כמעט בבהילות להשיב מבטה אל האופק ולכבוש את הסומק. ליתר ביטחון היא משנה נושא.

"מצאת כבר עבודה לחופש?"

"לא. את?"

"אולי אני אלמד. יש לי ראיון מחר אצל שרון בנייהו".

השלט אומר "בנייהו". מבחוץ נראה הבית כשכל חלונותיו מכוסים בוילונות כהים ואטומים. ברוטוס, כלב רועים מלינוואה גדול, לצווארו קולר עור עבה, גופו חום אך את פניו מכסה פרווה שחורה כמסיכה. הוא חופר עמוק באדמה שמתחת לבית ומחלץ מתוכה עצם ארוכה ומוזרה, דמוית אמת אדם. מפנים נשקף נוף בית הקברות נשקף דרך חריץ אחד הוילונות. טל שנאלצה בהוראת אמה לעבור בצרכנייה, גררה איתה את שקית הקניות לראיון וכעת היא משתדלת להצניע אותה. היא יושבת לשולחן מול שרון המתגלה כאישה יפיפייה, שלמרות פניה הצעירים דומה שנסוכים בהם גם סוג של עוצמה בשלה בהן התברכו מבוגרות ממנה. היא מדברת.

"...היא מקדימה את הכיתה שלה בהרבה. לי רק חשוב שהיא לא תפגר. היא קוראת קצת אנגלית. יש לה ספרים וצריך להקריא לה מהם לפני השינה. היא מבקשת".

טל מהנהנת כל כך במרץ ובלי הפסקה להסבריה של שרון עד שדומה שהיא כלל לא מקשיבה להם. לבסוף היא מתערבת בדבריה:

"יש לי הרבה ניסיון עם ילדים. אם תרצי להיות בטוחה תוכלי להתייעץ עם רגב ופרידלנסקי ודומב... לימדתי אצלם וגם שמרתי על הילדים". ביטחונה גווע במבוכה כשרון בוהה בה כמו אמרה משהו שאינו קשור כלל לשיחתן. ולרגע מבטה הנעוץ בטל קופא ואז נפנה ממנה לחלוטין, כאילו נמלכה בדעתה לגמרי. כעבור עוד רגע היא שבה לדבר וקולה אחר.

"היו לה כאבים הרבה זמן. עכשיו כבר אין. העור שלה עדיין רגיש מאוד. קשה לה להתקלח. באור צריך להסיט את הוילונות. אם יכאב לה אני אשאיר לך משחה ומספרי טלפון".

החיוך המנומס שהיה על פני טל נמוג לאיטו. היא מקשיבה בפה פעור.

"...הסדר יום הפוך. היא מתעוררת כשמחשיך, בסביבות שש בערב. אני יוצאת לעבודה בשבע את תבואי בשש וחצי. או לפני. אם תרצי להתארגן. וזה יהיה הפתרון..." את המשך המשפט היא מלמלת כמו לעצמה "זה רק זמני... בשביל זמני זה יהיה בסדר. אני דיברתי כבר עם רגב עלייך".

טל עודה מבולבלת לשמע ההנחיות.

"היא ערה כל הלילה?"

במקום לענות עיניה של שרון ננעצות בחלל כאילו שמעה משהו. חולף רגע קל שבו טל בוהה בשרון בתדהמה מתגברת, עד שהיא משיבה.

"כן. יותר קל לה בלי שמש".

שרון לוגמת מהקפה שלה.

"את אוהבת ילדים טל?"

משהו בשיחה המוזרה אינו מניח את דעתה של טל לכן בתשובתה ניכר חוסר שכנוע.

"בטח. כן. בטח".

שרון מסתכלת עליה במבט חודר מעל לקפה שלה. טל מתמלאת מבוכה. היא חשה פתאום חשק עז להסתלק משם. במקום זאת היא קמה.

"סליחה, זה יהיה בסדר אולי אם אני אשתמש בשירותים? פשוט... באתי מהצרכנייה"

מבטה של שרון עדיין חודר.

"בטח. למעלה מצד שמאל".

טל קמה בנימוס ועולה במדרגות. משהו בשיחה עורר בה עצבנות. אבל נו, מילא. מה לא עושים בשביל עבודה? הרי מי יודע אם בצבא תהיה לה אפשרות לעבוד בשעות הפנאי וכדאי לנצל כל רגע. רק להתאוורר לשנייה מהשרון המביטה בה במבט כזה, קר וקבוע, ועיניים חודרות שאינן ממצמצות כמעט אף פעם ונותנות לה הרגשה כאילו ששרון בוחנת היטב אל תוך נשמתה ואל קרביה.

עוד טל עולה במדרגות כשמחשבות אלה בראשה היא מגיעה לקצה הגרם ונתקלת הישר בפנים נוראות: העיניים כחולות כים, כעיניים החודרות של שרון, אבל הראש כולו קרח. העור לבן ובצקי ובמרכזו קבועים שני חורים במקום אף, שני גושי בשר במקום אוזניים. זו מיכל, בת השש. מהשפתיים החסרות בוקע קול

דקיק.

"מי את?"

-המשך בגיליון הבא-

סדנת חוקרים ומבקרים קוויירים

לקולנוע טלוויזיה ושאר מדיה

הפעם... מפגש מיוחד המוקדש לסדרה "המפגנחת" במסגרתו נצפה בפרק הפיילוט הטעון והרלוונטי אלינו מאוד מנחה: דנה ג' פלג ההקרנה תחיל ב-7:00 הדיון יחיל בסביבות 7:45

27/12

יום ראשון 19:30, המרכז הגאה, גן מאיר, ת"א

20 ש"ח או כפי יכולת

<http://QueerEyeWorld.org>

"טרנסים במיינסטרים"

סדרת קולנוע שובר קופות. סדרת כתבות שוברות גבולות מגזריים מדיי חודש ביום ראשון זריביני בחדש, בשעה 20:45, בגרם תנאי, ת"א

סרט החודש: "ההתורה לארץ עוץ" (1985)

סרט עטור האפקטים של חילוני מאיץ, זנה פרס האסקר לפעילים נוחים. דוחים ביל אינה יכולה לעמוד מולקט הנפלא ב חתה. דוריה מכריזים שהיא פופית מודרני שיש לסלק במידת טיפול הלם חטאי. רחוק ניבול עי' יורה פוסמרת אשר מובילה אותה בחורה לחור עץ להיפסמה חישל. יום א' 27 בדצמבר 2009, 20:45